

ДЕНЬ СВЯТОГО ЄЛФРИКА

Було п'ятнадцяте число Вірності, і Брат Діас запізнювався на аудієнцію до Її Святості Папи.

— Чорт забирай, — вигукнув він, коли його карету, яка й без того ледь тягнулася, обступила процесія флагелантів, що плакали. Їхні спина обливалися кров'ю, а обличчя — сльозами захоплення. Вони шмагали себе батогами під знаменом, на якому було написано лише одне слово: «Покайтеся». У чому саме закликали покаятися, не уточнювалося.

У кожного щось та й знайдеться, еге ж?

— Чорт забирай.

Можливо, це не належало до Дванадцяти Чеснот, але Брат Діас завжди пишався своєю пунктуальністю. Він виділив аж п'ять годин на шлях від заїжджого двору до місця співбесіди, будучи впевненим, що у нього залишиться принаймні дві години, щоби побожно помилуватися статуями старших святих перед Небесним палацом. Адже казали, що, зрештою, всі дороги у Священному Місті ведуть саме туди.

Тільки тепер здавалося, що всі дороги у Священному Місті ведуть відчуженими колами, якими кишить неймовірна

кількість паломників, повій, мрійників, інтриганів, скупників мощей, торговців індульгенціями, шукачів чудес, проповідників і фанатиків, ошуканців і шахраїв, повій, злодіїв, купців і лихварів, воїнів і головорізів, дивовижна кількість копитної худоби, калік, повій, повій-калік, він вже згадував повій? Вони переважали кількість священників приблизно у двадцять разів. Їхня яскрава присутність у благословенному серці Церкви, хрипливі вульгарні пропозиції і вкриті сиротами кінцівки, які вони виставляли напоказ попри байдужий холод, звичайно, шокували. Це було, безсумнівно, ганебно, але також пробуджувало бажання, які Брат Діас обнадійливо вважав давно похованими. Він був змушений поправити свій габіт і підвести очі до неба. Або принаймні до стелі карети, що тряслася.

Саме через такі речі він і потрапив у халепу.

— Чорт забирай.

Він опустив вікно і просунув голову в морозне повітря. Какофонія гімнів і зваблення, торгу і благань про прощення — і сморід деревного диму, дешевих пахоців і рибного ринку поблизу — миттєво потроїлася, і він не знав, чи затуляти вуха, чи ніс, поки кричав до кучера:

— Я так запізнюся!

— Я б не здивувався, — чоловік говорив з утомленою покірністю, ніби був незацікавленим стороннім спостерігачем і не брав непомірної плати за те, щоб доставити Брата Діаса на найважливішу зустріч у його житті. — Сьогодні день Святого Елфрика, Брате.

— І?

— Його мощі піднесли до шпилью Церкви Непорочного Зачаття і показують нужденним. Кажуть, що вони зцілюють від подагри.

Це пояснювало кульгавість, палиці та крісла на коліщатках у натовпі. Чи не могла це бути золотуха, чи постійна гикавка, чи якась інша хвороба, яка б не завадила хворим зійти зі шляху, яким мчала карета на повній швидкості?

— А немає іншої дороги? — закричав Брат Діас над цим голосінням.

* Характерний одяг членів орденів і релігійних конгрегацій. Залежно від ордену складається із сукні, плаща, скапулярію та пояса або шнура (цингулума).

— Сотні доріг, — кучер низав плечима, дивлячись на натовп, що юрмився навколо. — Але там також День Святого Елфрика.

Дзвони на полуденну молитву почали лунати над містом, починаючи з одного-двох самотніх дзенькотів із придорожніх святинь, перетворюючись у дисонансний оркестр дзвіниць, коли кожна каплиця, церква і собор додавали свої власні несамовиті дзвони, намагаючись заманити паломників крізь свої двері, на свої лави і до своїх скриньок для збору пожертвувань.

Карета рвонула з місця, наповнивши Брата Діаса полегшенням, а потім одразу ж зупинилася, зануривши його у відчай. Неподалік двоє обшарпаних священників з ворожих жебрацьких орденів вмостилися на висувних катедрах, небезпечно погойдуючись над натовпом зі стогоном замучених механізмів, розбризкуючи слину, запекло сперечаючись про точне значення заклику Спасительки до поштивості.

— Чорт забирай!

Уся та робота, витрачена на підрив авторитету братів у монастирі. Усі ці клопоти, щоб коханки настоятеля не дізналися одна про одну. Усі його вихваляння про те, що його покликали до Священного Міста, виокремили як особливого, позначили великим майбутнім.

І саме тут помруть його амбіції. Поховані у кареті, що застрягла в людському багні, на вузькій площі, названій на честь святого, про якого ніхто не чув, холодній, як льодовня, жвавій, як бойня, й убогій, як виходок, між розмальованим загородженням, переповненим жебраками з офіційними дозволами на таку підприємницьку діяльність, і липовим помостом для публічних покарань, на якому група дітей спалювала опудала ельфів, набиті соломою.

Брат Діас дивився, як вони били гостровухих, гострозубих солон'яників, здіймаючи з них зливи іскор, а глядачі поблажливо аплодували. Звісно, ельфи є ельфи, і хай краще згорять, ніж не згорять, але було щось тривожне в цих пухкеньких дитячих обличчях, що сяяли несамовитим захватом. Теологія ніколи не була його сильним боком, але він був упевнений, що Спасителька багато говорила про милосердя.

Ощадливість, безумовно, була однією з Дванадцяти Чеснот. Брат Діас завжди нагадував собі про це, коли обходив жебраків

біля монастирських воріт десятою дорогою. Але іноді треба вкладатися, щоб отримати прибуток. Він вихилився з вікна, щоб знову крикнути кучерові:

— Обіцяйте, що доставите мене до Небесного палацу вчасно, і я заплачу подвійну ціну!

— Це Священне Місто, Брате, — візник навіть не потрудився знизати плечима. — Лише божевільний обіцятиме тут.

Брат Діас заліз назад у карету, сльози щипали йому очі. Він зіскочив зі свого місця на одне коліно й взяв фіал, який носив на шиї — старовинне срібло, відшліфоване протягом століть до блиску об шкіру його предків.

— О блаженна Свята Беатрікс, — прошепотів він, відчайдушно стискаючи фіал, — свята мученице і хранителько сандалі нашої Спасительки, я прошу лише про одне: допоможи мені приїхати на цю *срану* аудієнцію до Папи вчасно!

Він одразу ж пошкодував, що вилаявся в молитві, і зробив знак кола на грудях, та поки морально набирався духу, щоб ущипнути себе по центру грудей на знак покаяння, Свята Беатрікс дала знати про своє невдоволення.

Пролунав оглушливий удар по даху, карету трянуло, і Брата Діаса різко кинуло вперед. Його відчайдушний зойк обірвався, коли сидіння попереду вдарило його просто в рот.